

Ens diuen: “Feia temps que no llegia amb complaença paraules i discursos d’Església”

Dc, 25/09/2013 per Catalunya Religió

(Josep Maria Domingo- CR) Penso que en perspectiva pastoral és interessant posar en relació alguns pensaments del Papa Francesc expressats en la ja famosa [entrevista a les revistes dels jesuïtes](#) i algunes altres reflexions pronunciades en la visita del diumenge passat 22 de setembre a Càller (illa de Cerdenya).

Crec que s’hi poden descobrir uns punts de referència de gran interès pastoral. S’ha dit a vegades que el papa actual no fa moltes referències al Concili Vaticà II, del qual encara n’anem celebrant els 50 anys, però no pas per oblit, sinó perquè el te assimilat interiorment i li brolla amb naturalitat.

D’entrada és molt d’apreciar la frescor i interès de les intervencions del Papa. Hi ha gent que, des de distàncies diverses, **espontàniament comenta: feia temps que no llegia amb complaença paraules i discursos d’església. La veu d’aquest papa m’arriba al cor.** Aquest diàleg amb la diversitat de la humanitat és una de les constants que va pretendre el Concili.

Un primer punt fonamental és la primacia de la persona, el respecte total a la dignitat de l’home i la dona, de la seva consciència, i de la seva condició de fills i germans en condició de llibertat. Ho va dir repetides vegades en l’entrevista, “els ministres de l’evangeli han de ser misericordiosos, fer-se càrrec de les persones”; “cal tenir sempre en compte la persona, el misteri de l’èsser humà”; **“Déu acompanya sempre a les persones i és el nostre deure fer-ho a partir de la seva condició”**. I a Càller, adreçant-se a tothom, però especialment als joves treballadors “Déu ha volgut que al centre del món no hi hagi un ídol (el diner) sinó l’home i la dona i el seu treball”; “cal tornar a posar al centre, al mig, la persona”. Aquesta primacia i centralitat el porta a establir diàleg amb tothom, sigui quina sigui la seva condició. I a tenir un discurs inclusiu, la manera de plantejar com cal repensar el lloc de la dona en la vida eclesial té també aquest dring, no és una improvisació ideològica, sinó un recollir la veu, la reflexió i l’aportació de les dones

al conjunt de la vida eclesial.

Un segon punt a destacar és el lligam entre paraules i fets; també és una qüestió fonamental. El Concili ens ho va ensenyar respecte de l'estil de la revelació de Déu: Ell s'autocomunica com amic, fent història amb la humanitat, amb fets i paraules (*Dei Verbum*). El Papa fa molta remarca en aquest sentit històric, de fer camí, de fer procés. I no amb un relativisme ingenu, sinó amb una confiança en la recerca del Déu sempre més gran i del seu rastre en les persones i en la història. En la paciència per fer un bon discerniment espiritual. En el "parlar en context" alhora d'abordar problemes delicats. En la capacitat de rectificació – hi fa referència en la correcció del seu estil personal de governar; en l'aprendre de l'experiència viscuda en anys de joventut. Aquesta implicació personal apareix també amb força en la homilia a Càller : "com a Pastor he de fer tot el que pugui; no us vull parlar com un amable funcionari, sinó amb una força que em neix de dins, que us vol infondre ànim, i ajudar-nos entre tots amb solidaritat i intel·ligència". El papa no vol quedar-se en les paraules, ni en l'ajuda als joves aturats ni en la reforma de l'església, ni en la crida a les consciències. Sap que les coses demanen el seu temps, i creu en la reflexió i el discerniment per madurar les decisions, però vol també ser determinat en l'acció – amb intel·ligència i solidaritat.

El tercer punt que voldria destacar és justament aquest del discerniment i la intel·ligència encaminats a la pràctica, a les decisions pastorals. I posar-ho en relació amb un altre ensenyament molt important del Vaticà II, que a l'inici de *Gaudium et Spes*, en la primera nota, indica sàviament que doctrina i pastoral no són dues dimensions alienes, sinó que l'una comporta l'altra. **El papa Francesc no improvisa, ni fa ideologia de signe conservador o progressista, ni s'allunya de l'ortodòxia doctrinal;** sinó que anant a l'arrel de l'evangeli, **vol recollir aquell desig de Joan XXIII a l'inici del Vaticà II: proclamar la veritat de sempre d'una manera nova, amb un ensenyament prevalentment pastoral.** Hi ha molts punts de contacte entre el papa Bergoglio i el papa Roncalli. Com deia d'aquest últim el cardenal Albareda, monjo montserratí a la biblioteca vaticana: "Roncalli ve de pagès i es fa el pagès, però no te rés de pagès!" També Bergoglio des de la seva història familiar humil, d'emigrants empobrits, i des del seu ministeri a Argentina en èpoques molt complicades, no actua amb simplisme irreflexiu, sinó amb una consciència molt madurada i amb una recerca constant d'allò que l'Esperit demana avui a l'Església. Seria errat llegir-lo desmarcant-se de les grans aportacions que els darrers papes han fet a l'església – Joan XXIII, Pau VI, Joan Pau II, Benet XVI – sinó que com aquest últim va dir del Concili: és una reforma evangèlica en el solc de la gran tradició eclesial. Aquest programa de reforma el papa vol ara que prengui un nou impuls en l'església. Però reforma evangèlica vol dir una aventura de dimensions desconegudes. I en aquest viatge i en aquesta barca el papa Francesc ens demana d'acompanyar-lo.

Josep M. Domingo Ferrerons, director del [Centre d'Estudis Pastorals](#) i rector a El Prat del Llobregat.